

28. јуна 2001. на Видовдан, Слободан Милошевић, са лисицама на рукама предат је хашком суду. Тадашњи премијер из редова демократске странке, Зоран Ћинђић, у свом говору поводом предаје Милошевића Хагу, указао је на „симболику великог српског празника Видовдана“, тврдећи како се тим чином бори за идеале земаљске Србије и европску будућност, насупрот идеалима небеске Србије и снага прошлости, које је у том тренутку симболизовао Слободан Милошевић .

18. марта 2006, сахрањен је Слободан Милошевић. У исто време, омладина демократске странке, на Тргу Републике, извела је свој „перформанс“, односно контра – митинг уз пуштање балона и звуке пиштаљки и труба. „Дошли смо да поздравимо долазак пролећа три дана раније и да пожелимо да нам се више никада ниједан Слоба не врати“ – објашњавали су своје присуство окупљени чланови и симпатизери демократске странке.

11. априла 2002. испред зграде тадашње Скупштине СРЈ, бивши министар унутрашњих послова Влајко Стојиљковић, пуцао је себи у главу. То се десило истог дана када је ДОС изгласао закон о „сарадњи“ (читај послушности) са Хагом. Ваља подсетити да је управо Стојиљковић био међу првима на списку за хашки одстрел ДОС-а. Преминуо је у ургентном центру два дана касније, 13. априла 2002.

20. маја 2003. године бивши директор Радио-телевизије Србије, Драгољуб Милановић, ухапшен је после полицијске акције „Сабља“ и спроведен у затвор Забела код Пожаревца.

У месецима после 5. октобра 2000. деца неких функционера СПС-а су, против своје воље, шишана на ћелаво у неким основним школама у Београду због „политичких грехова“ својих очева.

Ово су само неки од небројено других знаних и незнаних догађаја тортуре, политичког апартхејда и понижавања СПС-а, који су обележили првих неколико година владавине режима ДОС-а.

Политика и (не)морал

Међутим, у овом контексту, поставља се и једно питање: како је могуће да је руководство СПС-а прешло преко свега горе поменутог и у једној класичној трговачкој нагодби, по други пут убило свога председника и извршило политички „салто мортале“ ушавши у сада већ потпуно извесну владу са демократском странком? Да не говоримо о томе да није било никаквог извињења ни са једне, ни са друге стране за догађаје из прошлости. Нити се СПС дистанцирао од Милошевићеве политике деведесетих, нити се ДС дистанцирао од политике ДОС-а после петог октобра. Дакле, нити су се челници ДС извинили нпр. за испоручивање Милошевића Хагу, нити се СПС извинио демократима нпр. за изборну крађу 1996/97. када су људи, три месеца по зими, демонстрирали против прекрајања изборне воље грађана? И каква је то онда влада, која нема зрнце искрености по питању наслеђене прошлости? На којим основама – за „светлу“ будућност – је та влада онда заснована? На којим принципима? На којој идеологији? На ком

програму? Одговор је кратак и јасан. Једини аутентични програм који спаја будућу владу јесте воља за моћ, односно гола власт. Све остало ће „бармени“ из Брисела заједно са домаћим „конобарима“ лако измешати у жуто-црвени коктел, са мирисом Палме и укусом старог пензионерског вина, а уз звуке Бетовена и Шопена...

Овде ћемо поставити још једно важно питање: како ће демократе „прогутати трновиту СПС -ову ружу“ и ући у коалицију са странком „диктатора Милошевића“, који је свим њиховим члановима и симпатизерима био симбол „орвеловског тоталитаризма“ и „генерацијског зла“? Можда делимичан одговор можемо добити знајући њихово коалиционо искуство, које је показало да „демократски стомак“ вари све, само када је у питању опстанак на власти. Чувена је, у том смислу, изјава Зорана Ћинђића, у којој он каже: „Коме је до морала, нека иде у цркву“, што у преводу значи да, ван цркве, морал није категорија које се треба држати као „пијан плота“, већ зависи од ситуације до ситуације. Тиме нам је сликовито појаснио своју животну философију и философију својих следбеника о моралу као и моралу у политици.

Када се, ипак, сценарио са новом „мелтинг пот“ владом заиста и одигра, онда заиста реч морал, част и образ треба да буду избрисани из политичког речника свих оних, који у један такав крајње непринципијелни и неприродни политички савез уђу. Познато је да, за неке људе на нашој политичкој позорници, све има цену и буквално све може бити предмет трговине и нагодбе: и држава, и народ, и слобода и част. Период који је у току, јесте период када су дефинитивно пале и последње политичке маске и када ће се кристално јасно види ко је ко на српској политичкој позорници, односно, ко је бранитељ државотворних и наионалних идеја и елементарне моралности, а ко њихов активни разбијач.

Непристојне понуде и притисци

Говорећи о различитим нивоима неморалности и политичког крпарења, којега смо сви сведоци ових дана, треба, такође, отворено и јасно рећи и следеће: када буде формирана влада ДС-а и СПС-а, стварању ове франкенштајновске владе понајвише ће утицати многобројне званичне и незваничне „непристојне понуде“, које представљају комбинацију „финансијских аранжмана“, директних политичких уцена и притисака закулиских домаћих и страних моћника. Више је него очигледно да њима посебно смета ново мешање политичких карата на Балкану, које подразумева остваривање и српских националних интереса. Уместо национално одговорне и патриотске владе, која би била гарант одбрани виталних националних интереса, ти центри моћи су исфорсирали „роевропску“, односно марионетску владу као инструмента у спровођењу „реформских“, односно окупационих мера својих налогодаваца. Опште је позната чињеница да те налогодавце чини спрега унутрашњег тајкунског лобија и спољног фактора (америчке и британске амбасаде као и њихових обавештајних служби) .

На крају, ваља закључити да не постоји та политичка акробатика, нити један нормалан и смислен изговор, којим ће СПС објаснити својим бирачима и грађанима Србије одлуку за поменути политички и идеолошки салто мортале. Више је него очигледно да се, дугорочно посматрано, СПС тим чином одлучио за политичко

Хронологија политичког бешчашћа

Пише: Данило Тврдишић
уторак, 08 јул 2008 22:44

самоубиство. Основни проблем је, што ће у таквом избору СПС повући са собом и целу Србију у политички, национални и државотворни амбис, у који је гурају они, који од Србије хоће да направе београдски пашалук са јагодинским аква парком приде.